

R.M.K. I.

327

R.M.K.T.
327.
(9440)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

EGY SZEP ENEK MI-
 KÉPPEN AZ ÚR ISTEN
 MEG ALDGYA AZ OKAT MIN-
 DEN IOVAL, AZ KIK OTET FELIK,
 es az Istenteleneket meg atkozza: Moises harma-
 dik Könyvenek 26. Es ötödik Könyvenek
 28. reféből fereztetet.

Z Istennek sok teremtet allattyá, ki vel az
 egh es az feles föld rakva, Mindenekben az
 Ur Istent halgattya, es ugy jár mind meg va-
 gyon neki hagyva.

Mert az Isten mikor őket teremte, minden dolgat
 nagy sepen el rendele, miben hiven el jaryon meg jelen-
 te, mindeniket utaban el erezte.

Mar tekints meg az magallagos Eghet, es alatta az
 földet es vizeket, ezek közöt mindennemű sepséget,
 Avagy csak az csúfó mész fergeket.

Soha semmit nem lathatz ez Vilagon, ki ellene az
 Ur Istennek jaryon, De az kit tön Ulrra minden allaton,
 csak az Ember kit az bün karhozta ffon,

Az mely modot Isten azoknak ada, azt mindenik
 nagy hűséggel meg tartja, Minekünk eyel nappal kial-
 tatja, hogy meg terjünk, de senki nem fogadgya.

Hogy az Isten minket hozza hivatna, es az vesede-
 temben meg tartana, ő fent Vere heaban ne hullana, eb-
 ben lön neki igen sepek modgya.

Egy modon int kegyes igiretivel, im előér sepen ki-
 nal ezekkel, Lennenk miis hozza nagy feretettel, el-
 nenk az ő nagy kegyelmességgel.

A

Nagy

P. O. H. 136. 0110 m. 13.

Nagy sereg szokkal mind előnkbe samlallya, de kerlek
hogy mindentek meg halgassa, süveteke valoban által
hassa, mi módon int minket az kegyes Atya.

Irvan volna iol lehet ez bőséggel, ha elő samlalnok
mind igaz rendel, De hogy ne bantassitok sok befeddel,
somma ferint mongyuk csak rövidséggel.

Erről ugy ir az Ient Moises Propheta, az hatalmas Ur
teneked azt mondgya, hogy az ember ha az ű szavat tart-
tya, vissfonton neki is ezeket adgya.

Szal te read az ő Ient aldomassa, aldor lesze mind me-
zón mind Varosba, Te ki menő es be jövő utadba, ő i-
gazzat teged minden dolgodban.

Aldor leszen földednek vetemenye, es barmodnak bősé-
ges tenise, Tarhazadnak igazan gyútót kintse, min-
den kezi munkadnak jóvedelmie.

Aldor leszen az te mehed gyúmoltsa, mert az leszen ű
neki kedves nepe, Kic fel nevel mindeneknek földötte,
es meg őrzifok nepeknek ellene.

Ha egy uton el jönnek ellenfégi, az Ur Isten azokat
mind el győzi, Es het uton vissza űzi tereti, es földében
ezt nyugalmassa tezi.

Mert mikor ezt minden fele nep lattya, hogy az Isten
nekie partyat fogta, Kinek nevet vőtte önnön magara,
meg remülven, nem jar bőségságarra.

Ezek közzül ha őtön egyút lesnek, szat ű ellenfé-
gekben el űznek, Ha peniglen szan egyút le jendnek,
azok közzül tiz ezért el kergetnek.

Országokba semmi fegyver be nem hatt, ot nem marad
semminemű fene Vad, Sem valami artando merges allat,
mert mind el ves az ű ereje mint.

Mikor az nep süksegeben kívannya, Isten az Egh es a-
tornajit meg nirtya, Es az Földre esőt le bocsatattya, min-
deneknek nagy bőséget meg adgya.

Nem

Nem leſen oly az mitől rettegnenek, de nagy nyugommal földőkben elnek, Kit az jó akaro Iſtentől veſnek, mindennekkel oly igen bővölkednek.

Hogy az ővejert haira vettetnek, azok penig ezektől költsön veſnek, De ſenkitől ezek ſoha nem kernek, mert azok közz ſejek, nem ſolgak leſnek.

Iſten önnön maga köſtők lakozik, ű ſent Lelke nagy ſepen bennük nyugzik, Igaz tiſteletőkben gyönyörkedik, kívül az nep ſüntelen nevekődik.

Mar tekints meg az Iſtennek ſerelmét, Ember, hozzá való kegyelméſſéget, Es ne veſd meg illy ſep kegyes intet, vegyed hozzád meg igert draga kintſet.

Mert ha meg utalod ſent aldomaſat, es meg veted draga ſent ajandekat, Rejad varjad rettenetes nagy atkat, kit az engedetleneſéget rad bocsat.

Az mint penig írja ezt az Propheta, oly nagy leſen az Iſtennek haragja, az bűn ellen való meg buſulafa, hogy ez földön minden allat meg bannya.

Nagy csuda hogy csak az Ember vetkőzik, de bűnejert az tellyes föld győtrődik, Raira ſemmi meg nem nevekődhetik, ki mind csak az Emberre fohaſkodik.

De értſük meg az Propheta irafat, ugy kialtya az Iſten akarattyat, Ha meg veted Ember, az ő mondaſat, es nem tartod ű ſent parantſolattyat.

Mint meg hallad ſep kegyes igéretit, azok közzől neked egy ſem adatik, Sőt mind veſedelmedre fordítatik, read veghetetlen jay követkőzik.

Meg remitlek azz mondgya rettegeſſel, oſtorozlak ſok ſele betegſéggel, Forroſággal es nagy hidegleleſſel, dagadáſſal es undok fekellyekkel.

Atkozot leſ minden kī menefedhen, atkozot leſ te bejöveteledben, Atkozot leſ minden keretmenyidben, ſerentſelen minden ügyekőzetben.

Kezi munkád az földben rekkentetik, mert fölőrted az Egh ertze változik, Es'alattad az föld Vátnak luttatik, első helyen főveny es por adatik.

Vetefedet az Saskak mind meg ešik, külömb külömb fele fergek el lepik, Szóló hedgyed Rogyával emestetik, merges eghel, kő elsővel rontatik.

Ha nem jobbulz Ember, ez csapaštokkal, kefergetlek fanyarub Ostorokkal, Hazad nepet gyötrem sok nyavallyakkal, el fogyatom somoru dög halallal.

Kit, Kereštjen immar nem csak hallottal, de sok könyhullatásoddal kóštoltal, Sok jó Atyadfiatul el marattal, es ferelmes magzatidtul meg válttal.

De meg ezzel kinek lattyuk meg tertet, Mert meg talám ezt-š kisfinnek velned, De hald meg csak az lsten fenyitestet, maid meg hallod nagy rettenetelšegget.

Meze földről reatok nepet hozok, kik mint az slyo Kefelyök ollyanok, Szómtelenek es ugy mond ortzatlanok, nagy fertelenšegben elő rut barmok.

Nem tistelik az Veneknek ortzajat, nem kefergik az iffiu nep romlasat, Iambor semellyeknek meg rutitasat, az artatlan gyermetskeknek halalat.

Nyelvőkön tú ez nepeknek nem tudtok, es csüda nagy gyúlólšegbe juttok, Szertelen mergeket tóltik raitatok, de nem lešen senki šabadítotok.

Azok miat erőšakat šenverték, es nagy törventelenšeg alateltek, Marhatokat el kabdošlak tóltetek, de elenők meg csak šolni sem mertek.

Iuhotokat, Ókrótókel le vaghjak, minden fele barmotokat el haittjak, Szemetek lattara el tekozzollyak, könyörgötők, de azt meg sem halgattjak.

Migatoknak jó Szólóket űltettek, de nem lešen az borában rešetek, Órókšeget šep hazat építettek, de nyugšik abban az tú ellenšegtek,

Hazas

Hazas tarfot kit te magadnak hoztal ; azzal az te Pogán ellenfeget hal , Es gyermeked kit gyengen fel tartottal, nagy rabfagban ugyan azoknak szolgál.

Szemeiddel erre naponkent nezhetz, az nagy keferűsegi miat el epetz , Azert soholt segitseget nem lelhetz, es tamadni ellenfegetre nem merű.

Sőt meg Fejedelmedet-is meg fogja , es te veled mind egygút raboltattya , Szent nevemet veletek tagattattya, Vak es nema Balvanyit imattattya.

Ezzel immar Lelkedben-is el busuls, te magadban tellyességgel el kabuls , Mikent az Vak foghni egy fele sem tudz, de beketelen süvődben csak dulz fulz.

Hogy ha mondod keferedet süvedbe, tamadgyunk fel ez Istentelen nepre, Es egy úton jóvendez elcibe, het u-ton futz azonnal ű előtte.

Te magadban ugy annira meg reműlz, hogy akkor-is futz mikor senki nem űz, Az haraszt cserdűlestől-is meg reműlz, es nagy futvan ellenfeget előt józ.

Az mely földre ű előttek folyamol, mindenektől ot-is meg utaltatol, Es nagy gyalazattal fidalmaztatol , rettenetes példajul mutattatol.

Te maladnál mindenek fellyeb lesnek , te magad es gyermekid meg eheznek , Kik nehezen egyebtől költsont vesnek, de egyebek tú tölletek nem kernek.

Azok között szolgálak nem fejek lesnek , mert mikor ti nagy bűsséggel elnetek , Io voltomrol meg nem emlekozetek, es parancsolatimrol el teretek.

Ahol lesennektek erős Varostok , kiben meg valamennire biznatok, Ha tú abban előttem be sorultok , im meg mondom ot-is mi módon jartok.

Rejartok küldöm az meg dühöt nepet, kik meg fallyak minden erősségeket , Minden felől el fogjak elestőket, es fereznek nagy fertelen bűkséget.

Olly nagy leſen ot az Kenyer űkſegét, minden ſele e-
les el űkölöſe, Hogy meg űtöd Gyermekedet az tűzbe,
es meg eſed huſat az nagy ehſegbe.

Ez nem leſen csak az űegeny kőſſegen, de mind elegy
az kedve tőlt nepeken, Kik eltenek kőzterők dücsőſeg-
ben. lakának es őltőztenek nagy frillen.

Annira jut az ehſegnek miatta, hogy nem tekint az ű
Atyaſára, Irigykedik őnnen Hazafarſára, es ű meg
nyomorodot magzattára.

Hogy Gyermeké huſat ű el reitheſſe, es orozva azok-
tol meg ehſeſſe, Kivel csak őnnön magat eltetheſſe,
mert nem marat egyeb az nagy űkſegbe.

Minden rendbeljek meg halgaſſatok, az Felfegnek
haragyat ne varjatok, Szep termekben ruhaban ne biz-
zatok, mert nem tudom holtig meg mire juttok.

Az kedvetőlt győnge Aſzonnyallat, ki nem tudja
főldre mint tegye labat, Vagy mi modon ekeſtſe ű ma-
gat, ugyan nezted tavoly mint egy fris Pavar.

Ez meg űte az moſtan űlt magzattat, gonos ſémmel
nezí az őnnen Urat, Reitegetí tőle Gyernieke huſat,
hogy ű maga taplallya azzal magat.

Hogy ha vened Aſzony te it eſedben, az nagy Iſten
mit beſel ez atkokban, Bizony nem űlſi merő nyakkal az
Kontyban, ſem űkdeceſl győngededden az rantzban.

Ha nem tartod az Iſtennek beſedet, es nem ſeled ret-
tenetes ſent nevet, Rad bocsattya Egyptus veſedelmet,
minden ſele nyavalyanak ſok nemet.

Mind maponkent nevelí nyavallyadat, ki meg marad
mind őrőkke te raitad, Azonkeppen győtri maradeki-
dat, az mitől felz mind meg eſik te raitad.

Kik ez főldőn nagy bekeſſegben vattok, csak ſamo-
ſon es keveſen marattok, Azert ſohul nem lez nyugo-
dalmotok, mig nem az nyomorufagban el fogytok.

Puſta

Pusztá les földeteknek minden helye, ssep varasid mind el pusztulnak benne, Lésen mind örökre való Inepe, mert míg or lól egyyitek sem inneple.

Testetők az Vadaktól raggattatnak, az egghi mada-roktól saggattatnak, Nem lesen otalmok az holt tago-knak, avagy el takaritojok azoknak.

Mint az Isten ez előt meg segellet, akkor fogja ke-rűlni veszeledet, Sok föld segletire el hint tegedet, ra-boltratvan az te nemzetsegedet.

Telleyseleggel ű tőle el sákattok, fabol csinált es kő Balvant imattok, Testetőkben az mint meg nyomorosi-tok, Lelketőkben leftek nyughatatlanok.

Mert nektek az gonos Lelki esmeret, ad felelmes es nyughatatlan sűvet, Es keferűlt es el epedet Lelket, ki túróket eyel nappal rettegetet.

Egy orabin sem hísed eletedet, reggel nagy fohaszkodással beíelled, Vallyon erheteme az mai estvęt, estve mondod, erheteme az reggelt.

Akar hova fordítsad sőmeidet, semmit nem latz, csak nagy veszedelmedet, Mert Hayon annira visnek te-gedet, hogy nem latod soha többbe földedet.

Ez immaron az Istennek mas modgya, hogy haragjat előttünk nem titkollya, De nagy rettenetes voltat kial-tya, Kivel minket hozzaja fordithatna.

Szükség hogy ezt nem csak egyser hallanánk, de sün-telen semünk előt forgatnánk, Errol gyakran sűvünkben gondolkodnánk, hogy ez veselt tőlünk el tavoztat-nánk.

Tudom Ember hogy nem akarz el vesni, hat ne fe-letkőzzel így emlekőzni, Kit Szent Lelek akart it meg i-ratni, es kegyessen ezzel minket inteni.

Ioltehet hogy erdemlyük az atkoakat, de mi keryük az mi kegyes Atyunkat, Hogy mi rolunk fordítsa el azo-kat,

kat, Szent Fiaert tarsón mint aldottakat.

Az kitől ez néhány vers irattatot, az Isten Ostoráról
gondolkodot, Mert bűnejert méltan meg nyomorodot,
Pogán előt földéből ki budosot.

Önnön példajával int mindeneket, ne ingerlyek elle-
nök Isteneket, Birjak ű tőle vót öröksegőket, edes ha-
zajokban valo földőket.

F I N I S.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

